

Uttalelse fra Røa Menighetsråd om forslag til ordning for Den norske kirke med utgangspunkt i prostiene.

Den norske kirkes grunnenhet er menigheten. Dermed er det organiseringen av den enkelte menighetens virke og virksomhet som har størst interesse for utviklingen av Den norske kirke. Forholdet og samarbeidet mellom daglig leder, sokneprest og menighetsrådsleder, - eller råd, embete og stab, - og hvilke fullmakter og ansvar den enkelte menighet har i forhold til andre organ i Den norske kirke er avgjørende for dynamikken og utviklingen av kirken.

Hvilket organ den enkelte menigheten først og fremst skal forholde seg til er selvsagt også viktig. Hva bringer dette organ til menigheten, og hvordan støtter det menighetens arbeid? Menigheten trenger ikke primært et overordnet organ, men et understøttende organ. Hvorvidt det bør være et prostiorgan, et «kommunalt» organ eller bispedømmeorgan, er ikke primært et prinsipielt, men et praktisk spørsmål: Hva bidrar best til menighetens utvikling.

Røa MR er ikke gjennom Müller-Nilssen-utvalgets utredning blitt overbevist om den nye utformingen av prostiet som et sentralt organ, er en god vei å gå for styringen og utviklingen av Den norske kirke.

Avgjørende for utviklingen av kirken blir tydelig og synlig i de sammenhenger folk møter den. Det skjer først og fremst lokalt i kirkehuset der barn blir døpt, gudstjenester feiret, gravferder forrettet. Men også der kirken framtrer i offentligheten, både lokal og allment. I det første dreier det seg om den lokalmiljøet og den lokal menighet. I det allmenne bildet av kirken er biskopen av svært stor betydning. Ingen kan konkurrere med biskopen om å representere kirken og kristentroen. Derfor er det av avgjørende betydning å understøtte lokalmenighet og biskop. Å gjøre prostiet til det viktigste organ i kirkens organisering synes kontraproduktivt. Personene og organene som framstår på vegne av kirka, altså lokalmenighet og biskop, bør også ha en sterk og stor innflytelse på bestemmelser i kirke.

Derfor der det lokalmenighet og biskop/bispedømme som må styrkes. Selvsagt kan de ikke stå alene. Med nødvendighet og praktikabilitet må det også andre organ og nivå til. I dag har vi kirkelige fellesråd for å kunne kommunisere godt med kommunene, og kirkemøtet/kirkerådet for å kommunisere med staten og holde Den norske kirke sammen. Forslagets ønske om å erstatte fellesråd med prostiråd, og at prostirådet også skal ta noen av bispedømmets oppgaver, er ikke riktig vei å gå. Det er ikke i utredningen gitt overbevisende argumentasjon for at prostimodellen gir noen fortrinn. Det svekker utredningen at ikke modellens svakheter blir tydeligere presentert.

Det viktigste argumentet for prostimodellen, så langt vi kan se, er at prostiet kan velges til å bli av en passende størrelse. Men Norge er så forskjellig fra bygd til by, slik at ingen ordning passer over alt. Det vil mao. alltid måtte lages tilpassede utgaver. I store kommuner må det bli fellesorgan som forholder seg til kommunene. Kommunene vil aldri forholde seg til flere prostier i samme kommune, og i små kommuner kan man godt samarbeide med andre

kommuner – interkommunalt arbeid fins i svært mange sektorer – og det kan også gjøres i kirkelig sammenheng.

MR i Røa ser ikke hva godt og nytt et administrativt nivå på prostinivå bringer, annet enn mer administrasjon. Det er ikke gjort forsøk på å innholdsfylle prostiet med faglighet. Det er og skal bare være administrasjon. Det er ikke det kirka trenger.

Det trengs mer ressurser i kirka, mer faglighet og mer penger, ikke minst til vedlikehold og ivaretagelse av kirker og utvikling av det som gjøres i kirkene. Faglighet handler om teologi, kultur, pedagogikk, diakoni mm. De nye prostistyrene har ingen av delene, verken ny faglighet eller bedre finansieringskilder.

Kirken har tre finansieringskilder: private givere, kommune og stat. Prostiet har ingen fortrinn i forhold til noen av disse kildene, men mange ulemper sammenliknet med dagens organ.

Røa MR ser ingen fortrinn med prostimodellen. Kirken har begynt i feil ende med omorganiseringen. Den har begynt på toppen, istedenfor å lage en ny modell for organiseringen av lokalmenigheten. Men det er på det lokale nivået nøkkelen ligger til utviklingen av kirken. Forholdet mellom MR, stab og embete er der både smertepunktene og utviklingspotensialet ligger.